

Jeg mener, at politikerne er alt, alt for emsige med at kaste sig ud i disse debatter og med at lovgive om ligestilling i råd og nævn og udvalg, og derfor er det udmærket, at vi i sammenhæng med denne debat også får en debat om Ligestillingsrådet. Den har kørt lidt i aviserne, og jeg synes, denne redegørelsesdebat og den senere forespørgselsdebat også er ualmindelig velegnede til at diskutere Ligestillingsrådet. Man har jo lov at håbe, det bliver sidste gang, og at Ligestillingsrådet herefter bliver nedlagt, for efter Dansk Folkepartis mening har det faktisk overhovedet ikke nogen berettigelse.

Ikke kun i Danmark, men også i FN bliver der drøftet kvindesag. 40.000 kvinder plus et par enkelte mænd var den 4.-15. september 1995 til en såkaldt kvindekonference i Kina for at tale kvindesag. Det er ikke nogen hemmelighed – jeg gav udtryk for det på det tidspunkt – at jeg ikke mente, vi skulle deltage, og det var der mange årsager til. Dels var det for mig at se en overflødig og dyr konference, som ikke ville føre til noget som helst, dels var der netop på det tidspunkt og har efterfølgende været en meget intensiv debat om det, der rent faktisk foregår i Kina.

Naturligvis blev intet ændret til fordel for verdens mange undertrykte kvinder. Vold, omskæring, modstand mod fri abort og prostitution har verdens folkeslag jo fortsat en meget forskellig opfattelse af. Det har denne nylig afholdte konference ikke ændret en tøddel ved, og kommende konferencer vil heller ikke gøre det. De er desværre ikke andet end et spil for galleriet.

Min opfattelse er, at de eneste, der havde gavn af den konference, var de kinesiske ledere, som kunne bryste sig af, at så mange mennesker var kommet til Kina for at debattere. Konferencen var desværre en blåstempling af det eksisterende regime, og jeg synes ikke, det var værdigt at deltage i den konference. Mit synspunkt er ikke nyt, men det er faktisk velgørende at give udtryk for det her fra Folketingets talerstol.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Den skal blive meget kort, og den er til fru Pia Kjærsgaard. Jeg synes, det var en total sammenblanding af ligestillings- og ulandspolitik og alt muligt på næsten den mest ubehagelige måde, jeg har hørt – i hvert fald i dag.

Som jeg sagde i mit første indlæg, er en konference af den type, som foregik i Beijing, i vir-

keligheden en ulandskonference med særlig fokus på den allerfattigste del af verdens befolkning, nemlig kvinderne. Jeg nævnte tallene før, og de konferencer har naturligvis den betydning, at de hele tiden fastholder verdens opmærksomhed på enorme problemer, som den vestlige verden til dels er skyld i på grund af det ressourceforbrug, vi har, og som vi åbenbart fortsætter med.

Jeg er sikker på, at der vil komme flere konferencer, og jeg er også sikker på, at jeg ikke kan flytte fru Pia Kjærsgaard en meter. Men jeg vil bare understrege, at i mit parti går vi ind for en meget høj ulandsbistand, og vi går også ind for, at ressourcerne i verden skal omfordeles til fordel for kvinderne.

Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):

Jeg skal kommentere en række af punkterne i de indlæg, der er kommet.

Fru Helle Degn og andre var inde på spørgsmålet om problemet med lemlæstende omskæring af piger. Jeg vil her anføre, at der står i redegørelsen, at vi umiddelbart vil lave en oplysningskampagne mod det. Det er altså ikke på nogen måde et neutralt forsøg på at skabe opmærksomhed om problemet som sådan. Vi går et skridt videre, og det drejer sig om at prøve at begrænse problemerne.

Med hensyn til spørgsmålet om inddragelse af kvinder i ulandsaktiviteterne i almindelighed tror jeg næsten, jeg tør vove den påstand, at der er større sikkerhed for, at man rammer rigtigt med hensyn til at fokusere på bekæmpelsen af fattigdommen ved at lægge vægt på, at kvinderne er placeret centralt i det, man foretager sig, end ved at sige: Hvis vi følger 20:20-princippet, gør vi det rigtige. Hvis vi skal forsøge en vægtning af, hvor anvendeligt kvindeaspektet er i praksis som arbejdsredskab, tror jeg, vores erfaring klart viser, at vi rammer temmelig rigtigt ved at stille spørgsmålet: Virker det her til fordel for kvinderne? Det er også en arbejdsform, der er indarbejdet i indsatsen i udviklingslandene, og jeg vil sige, at det, der blev besluttet i Beijing med dette begreb, som på godt dansk hedder mainstreaming, indvævning eller sammenfletning – eller hvad søren vi skal kalde det – er praktisk anvendeligt for os i det løbende samarbejde med udviklingslandene, fordi det skaber en generelt baseret argumentation for, hvorfor det er rigtigt. Det vil jo være forkert at skjule, at der er en vis forskel fra land til land med hen-